

Lang leve het feest!

Precies vijf jaar geleden rolde het eerste EVA magazine van de pers en vandaag is de twintigste editie van ons blad een feit. Reden genoeg om er een feestnummer van te maken, vonden we zelf. Enthousiast werd op het memobord van de redactie 'Vive la Fête' gekalkt, met een dik uitroepteken erachter...

Van het een kwam het ander en voor we het goed en wel beseften, hadden we Els Pynoo aan de lijn, die net vertrokken was op tournee en ons vanuit Spanje te woord stond. Een woeste storm boven Barcelona en de krakende telefoonverbinding die daarvan het gevolg was, konden ons er niet van weerhouden onze vragen af te vuren op Vlaanderens meest extravagante feestbeest.

Jaren geleden liep Danny Mommens, toen bassist bij dEUS, Els Pynoo tegen het lijf. Het was het begin van een modern dubbelsprookje. De twee bleken het niet alleen op amoreus vlak uitstekend met elkaar te vinden, maar vulden elkaar ook muzikaal perfect aan.

Wat begon als een tête à tête in Danny's homestudio, groeide uit tot een gewaardeerde groep die met zijn aanstekelijke nummers al menig festival en danstent in lichterlaaie heeft gezet. Zelf noemen Els en Danny hun muziek 'kitsch-pop', een term die de mix van ultradansbare electro, Frans chanson en rock 'n roll dekken moet, dit alles royaal overgoten met een onvervalste, vettige jaren tachtig-saus. Ondertussen hebben de twee al vier albums op hun naam staan en worden ze wereldwijd geboekt om anderen met hun feestvirus aan te steken en horden fans een avond onversneden dansplezier te bezorgen. Karl Lagerfeld riep zichzelf uit tot hun grootste fan en sindsdien zijn ze ook in het modewereldje graag geziene gasten. Los van alle conventies is Vive la Fête er ontegensprekelijk in geslaagd een unieke sound én look te creëren. Lang leve het feest!

EVA Magazine: Els, in interviews laat je je geregeld ontvallen dat je vegetariër bent. Wanneer ben je vegetarisch beginnen te eten?

Els Pynoo: Ik was al heel lang van plan om over te stappen op een vegetarische voedingswijze, maar om een of andere reden kwam het er nooit van. Tot ik er, ongeveer een jaar geleden, plots wel klaar voor was. Ik kan me niet echt een specifieke aanleiding herinneren, ik voelde gewoon opeens dat het moment gekomen was om het te doen en ik heb ook geen enkele moeite gehad met de overschakeling. Mijn lichaam leek er klaar voor.

Geschreven door Lien Van Laere

donderdag, 25 oktober 2007 17:24 - Laatst aangepast donderdag, 18 juni 2009 16:09

Ik moet er eerlijkheidshalve wel bij vertellen dat ik niet 100% vegetarisch eet. Zo'n één à twee keer per maand is de verleiding te groot en dan durf ik al eens vlees eten. Het is ook gewoon lekker, hé. Maar trots ben ik daar niet op, hoor. Eigenlijk doe ik het liever niet.

Jouw partner, Danny Mommens, eet niet vegetarisch. Zorgt dat soms voor moeilijkheden tussen jullie?

Nee hoor! Wat Danny eet, is zijn eigen keuze en ik heb daar dan ook totaal geen probleem mee. Als ik kook, maak ik gewoon twee verschillende schotels, een vegetarische voor mij en een met vlees voor Danny. Dat is wel dubbel werk, maar erg vind ik dat niet. Ik sta dolgraag in de keuken. Voor we met Vive La Fête begonnen, deed ik catering voor theatergezelschappen. Een job naar mijn hart, want ik kook graag en goed. Als het ooit bergaf gaat met onze muziekcarrière zou ik ook terug iets met eten willen gaan doen. Ik kijk ernaar uit ooit een eigen restaurant te beginnen.

Vegetarisch?

Neen, ik denk het niet. Uiteraard zou ik vegetarische maaltijden op de kaart zetten, maar ik zou zeker ook andere zaken aanbieden. Ik eet dan zelf wel overwegend vegetarisch, maar ik wil anderen die levenswijze absoluut niet opdringen. Ieder moet doen waar hij zich goed bij voelt. Die vrije keuze vind ik belangrijk, mensen moeten zelf kunnen bepalen wat ze doen. Wel zou ik het zodanig aanpakken dat ik nooit voedsel weg moet gooien. Daar heb ik namelijk een bloedhekel aan. Bij de indianen werden bizonen geschoten, maar enkel zoveel als ze zelf nodig hadden om te overleven. Geen bizon meer of minder. Daar heb ik niets op tegen. Of een voorbeeld dichterbij de deur: mijn broer is jager en bij hem en zijn gezin thuis komt enkel vlees op tafel dat hij zelf geschoten heeft. Naar de slager gaat hij nooit. Eigenlijk heb ik principieel niets tegen het eten van dieren, maar wel tegen overproductie en overconsumptie. Als ik vrachtwagens zie rijden, onderweg naar het slachthuis, volgeladen met koeien die even tevoren nog gewoon rustig in de wei stonden te grazen, en als ik dan bedenk dat de helft daarvan gewoon rot in de vuilnisbak zal belanden - vaak zelfs nog voor het vlees bij de consument terecht komt - krijg ik het echt moeilijk. Dieren zijn en blijven levende wezens, niet gewoon onderdeel van een commerce.

Als ik vrachtwagens zie rijden, onderweg naar het slachthuis, volgeladen met koeien die even tevoren nog gewoon rustig in de wei stonden te grazen, en als ik dan bedenk dat de helft daarvan gewoon rot in de vuilnisbak zal belanden - vaak zelfs nog voor het vlees bij de consument terecht komt - krijg ik het echt moeilijk.

Je steekt je liefde voor dieren niet onder stoelen of banken. Altijd al zo gek op hen geweest?

Eigenlijk wel, ja, zolang ik me kan herinneren. Als kind had ik ook altijd dieren om me heen. Ik ben opgegroeid tussen honden en katten en ik was gek op die beestjes. Ik denk dat zoiets aangeboren is, dat dierenliefde in de genen zit of zo. Ongeveer een jaar geleden zijn Danny en ik verhuisd naar een boerderij buiten de stad (Gent) en daar hebben we ook een heleboel dieren. Momenteel lopen er konijnen, paarden, vissen, ganzen, vogels, een ezel, een minivarken, twee honden en een heleboel poezen rond. We verzorgen al onze dieren zelf en dat vergt heel wat tijd en energie, maar ik doe het met heel veel enthousiasme. Een geluk dat ik een ochtendmens ben, want het leven op een boerderij is moeilijk te verzoenen met lang uitslapen.

Is de dierenfamilie compleet?

Goh, eigenlijk is die nooit compleet. Ik moet mezelf intomen, anders zouden er dieren blijven bijkomen. We hebben net vier nieuwe jonge katjes en ik zou er ook graag nog een paard bij nemen. Ik rijd zelf ook paard, ben daar dol op. Maar het moet allemaal wel een beetje haalbaar blijven, hé.

Geregeld trekken jullie voor korte of langere tijd naar het buitenland voor optredens. Wie zorgt voor de dieren als jullie van huis zijn?

Als we op tournee gaan, letten mijn ouders of mijn zus op de dieren. Ze gaan er fantastisch mee om en doen het ook erg graag, dus we kunnen op beide oren slapen. Toeren enerzijds en leven op de boerderij anderzijds vormt een groot contrast; maar dat doet me goed. Ik doe het allebei even graag en ergens houdt die combinatie me ook in evenwicht. Ik ben blij dat er af en toe getoerd kan worden, want ik heb de neiging me op te sluiten, zeker sinds we op de boerderij wonen. Er komt nu ook veel minder volk langs dan toen we nog in de stad woonden. Toeren verplicht me om buiten te komen en onder de mensen te zijn.

Is het moeilijk om op tournee vegetarisch te eten?

Moeilijk zou ik het niet noemen, al valt het de ene keer al beter mee dan de andere. Soms wordt het vlees gewoon weggelaten zonder een alternatief te voorzien en soms is het ook ronduit slecht, maar meestal valt dat allemaal erg goed mee. Mijn slechtste ervaringen heb ik eigenlijk dicht bij de deur gehad: in Nederland.

In maart is jullie laatste cd Grand Prix uitgekomen. Tevreden met het resultaat?

Ja, we zijn heel enthousiast over de plaat en we willen ook echt in dat genre blijven verdergaan. Dit is de muziek waar we ons goed bij voelen, dus waarom zouden we van koers veranderen? We hebben alweer een heleboel nieuwe ideeën liggen en in januari trekken we ons een maand terug op de boerderij om nieuw materiaal uit te werken en nummers te schrijven. We nemen alles thuis op, wat ons een enorme vrijheid geeft. Dat proces is leuk, maar het mag ook weer niet te lang duren, daar zijn we te ongeduldig voor. We geven veel liever optredens dan dat we in de studio zitten.

Mensen kennen jullie niet alleen van Vive la Fête, maar sinds een tijd ook van De Laatste Show, waar jij en Danny een zomer lang wekelijks verslag uitbrachten van jullie bezoek aan een activiteit met dieren.

Ja, daar hebben we echt leuke herinneringen aan overgehouden. We zochten telkens mensen op die iets bijzonders met dieren deden. Soms ging dat om oude volkse tradities, soms om jongere initiatieven. Wandelen met ezels aan het strand, luisteren naar hanengekraai en meer van dat. We zijn ook gaan canicrossen, ofte: gaan crossen met je hond, een leuke manier om je conditie op peil te houden. Zowel de hond als zijn baasje beleven daar echt plezier aan. Het is mooi om te zien dat er nog mensen zijn die op een waardevolle manier met dieren omgaan.

Onlangs werd je door dierenrechtenorganisatie Bite Back genomineerd voor de verkiezing van het 'Dom Bontje 2005', een titel die uitgereikt wordt aan Vlamingen die ongegeneerd reclame maken voor de bontindustrie. Samen met Véronique De Kock, Joke van de Velde, Koningin Fabiola en enkele andere gezichten sta je in de top tien genoteerd.

Ja, daar ben ik van op de hoogte, maar eerlijk gezegd heb ik van die nominatie niet echt wakker gelegen. Ze is gebaseerd op een fotoreeks bij een interview dat Danny en ik eens hebben gegeven voor Humo. Een vriend van ons had een bontjasje bij ons thuis laten liggen en omdat het koud was die dag heb ik dat aangetrokken, zonder er verder echt bij na te denken. Ik had er niet bij stilgestaan dat daar zo'n heisa over zou ontstaan. Misschien ben ik in dat soort dingen gewoon te naïef. Ik zou zelf nooit bont kopen maar ik ga er wel van uit dat een kledingstuk tweedehands afdragen beter is dan het weggooien. Ik voel me daar ook niet schuldig over. Eens het jasje gemaakt is, zijn er toch al dieren voor moeten sterven en kan je het maar beter dragen tot het helemaal versleten is. Het eerder weggooien zou pas echt zonde zijn.

Els Pynoo (Interview) • EVA, verleidelijk vegetarisch

Geschreven door Lien Van Laere

donderdag, 25 oktober 2007 17:24 - Laatst aangepast donderdag, 18 juni 2009 16:09

Dit interview werd gepubliceerd in [EVA Magazine 20](#).